

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. София, 07.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 17.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **7133** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя /ЗГВРСНР/.

Образувано е по жалба на И. Н. И., срещу Разпореждане № 4506-40-34/23.06.2020 г. на директора на фонд "Гарантиране на вземанията на работниците и служителите" /ГВРС/, с което му е отказано изплащане на гарантирано вземане.

В жалбата се сочи, че издаденото разпореждане е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че при издаването на акта административния орган не е взел предвид заведеното и приключило с окончателен и стабилен акт гр. дело № 415 от 2018г. на Горнооряховския районен съд. Развити са доводи, че игнорирането на събраните по това дело доказателства обосновава вземането на оспореното решение в нарушение на процесуалните правила. Допълва се, че компетентният орган е следвало да се съобрази с влязлото в сила решение на съда и тогава да формира изводи за наличието или не на документи, доказващи начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения. Във връзка с горното се сочи, че оспореният акт е издаден в нарушение на разпоредбата на чл. 35 от АПК, като административния орган не е реализирал задължението си да изясни вярна фактическа обстановка, нито положил необходимото старание и дължимо процесуално поведение за издирване и анализиране на значимите факти на основата на доказателствения материал и подвеждането им към съответната правна норма. Излагат се съображения и, че

издаденото разпореждане е в несъответствие и с целта на закона. Моли се разпореждането да бъде отменено, а спорът решен по същество. Алтернативно се моли административната преписка да бъде върната за ново разглеждане със задължителни указания за тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски. Подробни съображения по съществото на спора се развиват в представена писмена защита.

Ответникът – директорът на фонд ГВРС, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт М., която оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, като бъде потвърдено оспореното разпореждане. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното възнаграждение от страна на процесуалния представител на жалбоподателя. Представя подробни писмени бележки.

Съдът, като взе предвид наведените от страните доводи и обсъди приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със заявление № 4502-21-869/24.02.2019г. И. Н. И. е поискал да му бъде отпуснато гарантирано вземане съгласно ЗГВРСНРВ. Посочил е в заявлението, че е работил като охрана в [фирма], като трудовото му правоотношение с работодателя е прекратено, считано от 02.08.2017г. Конкретен период за който се претендира гарантирано вземане не е посочен в заявлението.

С решение № 1157 на СГС от 25.06.2019г., вписано в Търговския регистър на 01.07.2019г., е открито производство по несъстоятелност на работодателя [фирма].

Контролните органи на НОИ извършили проверка на [фирма] с едноличен собственик на капитала и управител В. П.. Констатирано било, че са издадени 218 броя Справки за начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения по реда на Кодекса на труда, приложени към констативен протокол № КГ-5-21-00656178 от 01.10.2019г. Установено било, че за лицето И. Н. И. не е била издадена такава справка.

Във връзка с подаденото от И. заявление- декларация била извършена повторна проверка, приключила с констативен протокол № КП-5-21-00689735 от 29.11.2019г., по време на която управителят на дружеството подписал декларация, в която заявил, че И. Н. И. е получил дължимото трудово възнаграждение за отработения в [фирма] труд. Представени са разплащателни фишове за получено трудово възнаграждение, подписани от жалбоподателя И. за периода м.януари – м.декември 2016г. вкл., м.януари м.юли 2017г. вкл. / л.71-89/.

Като е взел предвид констатациите от проверката, обективирани в констативен протокол № КП-5-21-00689735 от 29.11.2019г. / л.29/ директорът на фонд „ГВРС“ е издал оспореното в настоящето производство разпореждане, приемайки, че липсва правно основание за изплащане на гарантирани вземания на жалбоподателя.

Междувременно през 2018г., пред Горнооряховския районен съд, по искова молба от жалбоподателя с правно основание чл.140, чл.143, чл.150, чл.224 ал.1 и чл.262 от Кодекса на труда, било заведено гр. дело № 415/2018г. срещу [фирма] с искане за заплащане на дължимо трудово възнаграждение за положен нощен труд, извънреден труд, труд в празнични дни, допълнително възнаграждение за прослужено време, както и обезщетение за неползван платен годишен отпуск. С постановеното по делото решение Районен съд Горна Оряховица осъдил [фирма], да заплати на И. Н. И.: сумата 530.00лв./петстотин и тридесет лева/, представляваща остатък от неизплатено

трудова възнаграждение(в нетен размер) за периода: 01.03.2017-30.04.2017г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 26.02.2018г. до окончателното и изплащане; сумата 260.89лв./двеста и шестдесет лева и осемдесет и девет стотинки/, представляваща неизплатено допълнително възнаграждение(в брутен размер) за трудов стаж и професионален опит за периода: 25.07.2014г.-02.08.2017г.(в нетен размер - 204.21лв.), ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба – 26.02.2018г. до окончателното и изплащане; сумата 1816.90лв./хиляда осемстотин и шестнадесет лева и деветдесет стотинки/, представляваща неизплатено възнаграждение(в брутен размер) за положен извънреден труд за периода: 25.07.2014г.-02.08.2017г.(в нетен размер - 1423.98лв.), ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба – 26.02.2018г. до окончателното и изплащане; сумата 469.10лв./четиристотин шестдесет и девет лева и десет стотинки/, представляваща неизплатено възнаграждение(в брутен размер) за положен извънреден труд през официални празници за периода: 25.07.2014г.-02.08.2017г.(в нетен размер – 367.14лв.), ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба – 26.02.2018г. до окончателното и изплащане; сумата 248.75лв./двеста четиридесет и осем лева и седемдесет и пет стотинки/, представляваща неизплатено трудово възнаграждение(в брутен размер) за положен нощен труд за периода: 25.07.2014г.-02.08.2017г.(в нетен размер – 185.49лв.), ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба – 26.02.2018г. до окончателното и изплащане; сумата 262.80лв./двеста шестдесет и два лева и осемдесет стотинки/, представляваща неизплатено обезщетение(в брутен размер) по чл.224 ал.1 от КТ за ползван платен годишен отпуск(12дни през 2017г.)(в нетен размер – 236.51лв.), ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 26.02.2018г. до окончателното и изплащане; сумата 1152.00лв./хиляда сто петдесет и два лева/, представляваща незаплатени превозни разноски/транспортно обслужване/ за периода: 25.07.2014г.-02.08.2017г., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба – 26.02.2018г. до окончателното и изплащане; сумата 350.00лв./триста и петдесет лева/, представляваща направените по делото разноски. Решението е влязло в законна сила от 04.09.2018г.

При така установените факти съдът от правна страна приема следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14 - дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗГВРСНР.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 от ЗГВРСНР гарантирани вземания на работниците и служителите по този закон са начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт. Правото на такова вземане и предпоставките следва от чл. 4 ЗГВРСНР. Редът за упражняване е уреден в чл. 25 и сл. от ЗГВРСНР и предвижда подаване на заявление-декларация по образец в поделение на НОИ. Ангажираните от жалбоподателя доказателства, вкл. и влязлото в сила съдебно решение, не установяват наличието едновременно на начислени и неизплатени трудови възнаграждения на жалбоподателя. Начисляването

на трудовото възнаграждение следва да намери израз във ведомости за заплати за изплатени и/или неизплатени трудови възнаграждения, съгласно разпоредбата на чл. 128 от КТ. Тя предвижда начисляване във ведомости за заплати на трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд и издаване на извлечение от тези ведомости за заплати при поискване. От мотивите на съдебното решение се установява, че работодателят не е начислявал и изплащал на жалбоподателя допълнително трудово възнаграждение за стаж и опит, както и за положен извънреден труд и ношен труд засъответните, посочени в решението периоди. Следователно в случая не са налице доказателства по делото, че жалбоподателят е имал начислени и неизплатени трудови възнаграждения за релевантния период.

Според разпоредбата на чл. 6 от ЗГВРСНР правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за: 1. откриване на производство по несъстоятелност; 2. откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност; 3. откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време. Съгласно чл. 22, ал. 1 от Закона гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в които е вписано решението по чл. 6. Правото на гарантирано вземане се упражнява по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР с подаване на заявление-декларация по образец до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя, в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информизиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на друга държава. Пропускането на преклузивния срок за упражняване на субективното материално право на гарантирано вземане води до погасяването му.

Закона за пазарите на финансови инструменти /ЗПФИ/ (в сила от 16.02.2018 г., Обн. ДВ. бр. 15 от 16 Февруари 2018 г.) § 41, ал. 1 от ПЗР въвежда правилото, че на работници и служители, които са били в трудово правоотношение с работодател по чл. 2 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя и правоотношението им е било прекратено в срок по-дълъг от три месеца преди датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 6 от същия закон, се гарантират при условията и до размера на чл. 22 от същия закон, само вземанията, които са начислени, но неизплатени за периоди след 31 януари 2015 г.

В случая, заявлението е подадено на 24.07.2019 г., като към момента на подаване на заявлението, както и към момента на издаването на разпореждането – 23.06.2020 г., е бил в сила § 41, ал. 1 от ПЗР от ЗПФИ, които ограничава лицата, които могат да се ползват от правото по чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР до такива, на които правоотношението

им е било прекратено в срок по-дълъг от три месеца преди датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 6 от същия закон, но само за вземанията, които са начислени, но неизплатени за периоди след 31 януари 2015 г.

Както вече бе посочено, чл. 3 ЗГВРСНР определя като гарантирани вземания на работниците и служителите по този закон начислените и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт.

Представените доказателства от жалбоподателя установяват неизплатени трудови възнаграждения и обезщетение за неползван отпуск, които не са били начислени от работодателя.

Действително мотивите в обжалваното разпореждане не са подробни, а такива практически липсват относно размера и периода на непризнатите вземания, но в случая претендираните пред районния съд в производството по КТ вземания на жалбоподателя, доколкото не са начислени, не попадат в обхвата по чл. 3 от ЗГВРСНР, поради което обжалваното разпореждане се явява в съответствие с материалния закон и неговата цел, а жалбата срещу него - неоснователна.

На следващо място - решението по чл. 6, т.2 на дружеството, работодател на жалбоподателя е вписано в Търговския регистър на 01.07.2019 г., при което последните 36 календарни месеца, които го предхождат, обхващат периода от 01.07.2016 г. до 30.06.2019 г. Това не води до извод, че следва да се изплатят на И. всички възнаграждения за периода от 01.07.2016 г. до 28.07.2017 г., тъй като в закона изрично е уточнено, че гарантираните вземания са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през този 36-месечен период. Претендираните от жалбоподателя, неначислени трудови възнаграждения, според влязлото в сила съдебно решение на РС Горна Оряховица обхващат периода 25.07.2014г.-02.08.2017г., надвишаващ 6 месеца, което е в противоречие с материалния закон.

С оглед на изложеното обжалваното разпореждане се явява в съответствие с материалния закон и неговата цел, а жалбата срещу него - неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от горното Административен съд София град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Н. И. срещу Разпореждане № 4506-40-34/23.06.2020 г. на директора на фонд "Гарантиране на вземанията на работниците и служителите" /ГВРС/, с което му е отказано изплащане на гарантирано вземане.

ОСЪЖДА И. Н. И., ЕГН[ЕИК], да заплати на Националния осигурителен институт - фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 / сто/ лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховният административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне

СЪДИЯ: